

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi M.S.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu  
Okręgowego w B.  
z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt II Ca (...),  
w sprawie z wniosku M.S.  
przy uczestnictwie W.S.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 października 2017 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i oddala wniosek  
uczestniczki W.S. o zasądzenie kosztów postępowania  
wywołanego skargą.**

## UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia, o którym mowa w art. 519<sup>2</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424<sup>9</sup> w zw. z art. 398<sup>9</sup> § 2 i art. 424<sup>12</sup> oraz w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności wyroku (postanowienia) z prawem,” skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.).

Wyrok (odpowiednio postanowienie) niezgodny z prawem - w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. - to wyrok, który jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo został wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej.

Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Wnioskodawca M.S. we wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 marca 2015 r. skardze nie przedstawiła wyводу prawnego zawierającego argumenty świadczące o tym, że zaskarżone postanowienie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424<sup>9</sup> w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Oddalając wniosek uczestniczki W.S. o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia, Sąd Najwyższy miał na względzie, że jej pismo procesowe mające stanowić odpowiedź na skargę zostało wniesione po upływie dwutygodniowego terminu przewidzianego dla podjęcia tego rodzaju czynności (art. 398<sup>7</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 424<sup>12</sup> k.p.c.). Z akt sprawy wynika bowiem, że odpis skargi został doręczony w dniu 21 kwietnia 2017 r., a odpowiedź na skargę została złożona w dniu 8 maja 2017 r. Pismo to nie mogło być zatem za taką odpowiedź uznane (art. 167 k.p.c.), co wyłączało przyznanie zwrotu kosztów wiążących się z jego sporządzeniem i wniesieniem.

Sąd Najwyższy zauważa ponadto, że odpowiedź na skargę wniesiona przez uczestniczkę nie zawiera ani oświadczenia o doręczeniu odpisu pisma wnioskodawcy albo o jego nadaniu przesyłką poleconą (132 § 1 zd. trzecie k.p.c.), ani nie dołączono do tej odpowiedzi dowodu doręczenia odpisu albo dowodu jego wysłania przesyłką poleconą.

jw